

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 18 lipca 2013 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Paweł Kryczko</i>
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Ireneusz Piasecki (spr.)</i>
	<i>Członek GKO:</i>	<i>Marcin Krzywoszyński</i>
Protokolant:		<i>Bartosz Głuszko</i>

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Anny Rotter, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 lipca 2013 r. wniesionego przez Obwinionego odwołania od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Warszawie z dnia 7 lutego 2013 r. sygn. akt: RKO.5011.178.2012, w zakresie, w którym uznano Obwinionego, (...) - pełniącego w czasie popełnienia zarzucanego czynu funkcję Sekretarza Gminy (...), winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych, polegającego na dokonaniu w 2010 r. niżej wymienionych wydatków z przekroczeniem zakresu upoważnienia określonego uchwałą budżetową, ponieważ w dz. 750, rozdz. 75075 § 4300 wydatkowano środki publiczne w kwotach wyższych niż planowane, tj. planowano wydatki w kwocie 90.580,00zł. Na dzień 11.07.2010r. wykonanie wyniosło 91.375,59zł.

Bez zwiększenia planu wydatków, dokonano również następujących wydatków w tym paragrafie:

- w dniu 12.07.2010 r. zapłacono za fakturę nr M/KSS/07/10/002939 wystawioną przez (...) za ochronę fizyczną na kwotę 10.000,00 zł,
- w dniu 14.07.2010 r. zapłacono za fakturę nr 24/2010 wystawioną przez Sklep Ogólnospożywczy (...) za artykuły mięsne i spożywcze na kwotę 2.500,63 zł,
- w dniu 14.07.2010 r. zapłacono za fakturę nr 25/2010 wystawioną przez Sklep Ogólnospożywczy (...) za artykuły spożywcze na kwotę 498,79 zł,
- w dniu 14.07.2010 r. zapłacono za fakturę nr 26/2010 wystawioną przez Sklep Ogólnospożywczy (...) za artykuły spożywcze na kwotę 55,45 zł,

czym naruszono art. 44 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r., o finansach publicznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.) oraz dyscyplinę finansów publicznych w rozumieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów art. 11 ust. 1, a w dacie orzekania art. 11 ustawy.

Komisja Orzekająca I instancji wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia oraz obciążyła obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania w wysokości 291,71 zł.

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

Na skutek zawiadomienia wniesionego przez Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Warszawie (dalej zwana RKO), orzeczeniem z dnia 7 lutego 2013 r., działając na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 37 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (dalej zwanej ustawą) wymierzyła:

- Obwinionemu (...), pełniącemu funkcję Wójta Gminy (...), łączną karę nagany za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w dacie popełniania czynów w art. 11 ust. 1, a w dacie orzekania w art. 11 ustawy.

- Obwinionemu (...) pełniącemu funkcję Sekretarza Gminy łączną karę upomnienia za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w rozumieniu obowiązującym w dacie popełniania czynów w art. 11 ust. 1, a w dacie orzekania art. 11 ustawy.

Objęte wnioskiem o ukaranie czyny ww. Obwinionych polegały na tym, iż w Urzędzie Gminy (...) dokonano w 2010 r. wydatków, które przekraczały plan określony w uchwale budżetowej. Wydatki objęte wnioskiem o ukaranie zatwierdzone były przez (...), a podczas Jego nieobecności, wydatków, które przekraczały plan dokonywał również Obwiniony Pan (...).

RKO w przedmiotowym orzeczeniu uznała, że, pełniąc funkcję Sekretarza Gminy (...), Obwiniony dokonał w 2010 r. niżej wymienionych wydatków w dziale 750, rozdz. 75075 § 4300 z przekroczeniem zakresu upoważnienia określonego uchwałą budżetową:

- w dniu 11.07.2010 r. wykonanie planu wydatków wyniosło 91.375,59zł., podczas gdy plan w tej podziale klasyfikacji budżetowej wynosił 90.580,00zł.

- w dniu 12.07.2010 r. zapłacono za fakturę nr M/KSS/07/10/002939 wystawioną przez (...) za ochronę fizyczną na kwotę 10.000,00 zł.,

- w dniu 14.07.2010 r. zapłacono za fakturę nr 24/2010 wystawioną przez Sklep Ogólnospożywczy (...) za artykuły mięsne i spożywcze na kwotę 2.500,63 zł.,

- w dniu 14.07.2010 r. zapłacono za fakturę nr 25/2010 wystawioną przez Sklep Ogólnospożywczy (...) za artykuły spożywcze na kwotę 498,79 zł.,

- w dniu 14.07.2010 r. zapłacono za fakturę nr 26/2010 wystawioną przez Sklep (...) za artykuły spożywcze na kwotę 55,45 zł.,

Poprzez zatwierdzenie do wypłaty ww. wydatków Obwiniony (...) naruszył art. 44 ust. 1 pkt 2 ustawy o finansach publicznych.

W uzasadnieniu RKO stwierdziła, że w wyniku analizy zgromadzonego materiału dowodowego oraz stanu prawnego obowiązującego w dacie popełnienia zarzucanych czynów i w dacie rozstrzygania istoty sprawy - fakt dokonania przez Obwinionego (...) zarzucanych czynów opisanych we wniosku o ukaranie, wyczerpuje dyspozycję art. 11 ustawy - nie budzi jakichkolwiek wątpliwości.

Z analizy art. 24 ust. 1 ustawy wynika, że „jeżeli w czasie orzekania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia tego naruszenia, stosuje się ustawę nową, z tym że należy stosować ustawę obowiązującą w czasie popełnienia naruszenia, jeżeli jest ona względniejsza dla sprawcy”. RKO uznała, że w związku z wejściem w życie w dniu 11 lutego 2012 r. ustawy z dnia 19 sierpnia 2011r. o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2011r., Nr 240, poz. 1429), do oceny postawionych zarzutów zastosowano ustawę obowiązującą obecnie, ponieważ zmiana ustawy ma w tym przypadku, wyłącznie charakter redakcyjny.

Zdaniem RKO, ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że dokonanie wydatków przez Obwinionego (...) wyczerpywało treść art. 44 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.), zgodnie z którym wydatki publiczne mogą być ponoszone na cele i w wysokościach ustalonych w planie finansowym jednostki sektora finansów publicznych. Ponadto w toku wykonywania budżetu jednostki samorządu terytorialnego obowiązują następujące zasady gospodarki finansowej: dokonywanie wydatków następuje w granicach kwot określonych w planie finansowym, z uwzględnieniem prawidłowo dokonanych przeniesień i zgodnie z planowanym przeznaczeniem, w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasady uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów.

RKO stwierdziła, że nie respektowano tego nakazu, co doprowadziło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych, w datach popełnienia czynów w rozumieniu art. 11 ust. 1, a obecnie w rozumieniu art. 11 ustawy. Znamiona naruszenia opisanego w przywołanych przepisach zostały wypełnione.

Ponadto, przepis art. 11 ustawy nie ogranicza penalizacji wyłącznie do braku lub przekroczenia upoważnienia wynikającego z planu finansowego jednostki sektora finansów publicznych. Upoważnienie do dokonania wydatku jest kompetencją wynikającą nie tylko z planu finansowego jednostki, ale także przepisów prawa i, aby działać w ramach upoważnienia trzeba środki zarezerwowane w planie finansowymi wydatkować na cele przewidziane w konkretnych przepisach prawa materialnego (por. orzeczenie GKO z dnia 30.07.2012 r., sygn. akt BDF1/4900/7/6/12/121, LEX nr 1224841).

Obwiniony (...) nie negował faktu, że ww. wydatki zostały dokonane z przekroczeniem zakresu upoważnienia określonego uchwałą budżetową.

RKO oceniła, iż czyny Obwinionego (...) nie noszą znamion znikomej szkodliwości czynów, gdyż przy ocenie stopnia szkodliwości dla finansów publicznych naruszenia dyscypliny finansów publicznych uwzględnia się wagę naruszonych obowiązków, sposób i okoliczności ich naruszenia, a także skutki naruszenia a w przedmiotowej sprawie naruszenie obowiązków przez Obwinionego jest czynnością powtarzającą się, występuje mnogie naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Jak wskazuje, RKO przepis art. 28 ust. 1 ustawy stanowi o szkodliwości dla finansów publicznych, nie tylko w wymiarze finansowym, ale także

potencjalnie finansowym oraz co jest istotne, o nagannym sankcjonowaniu złych praktyk i łamaniu obowiązujących jednostki sektora finansów publicznych zasad określonych prawem - orzeczenie GKO z dnia 19.11.2007 r. sygn. akt DF/GKO-4900-46/50/07/1918. Zdaniem RKO Obwiniony (...), popełniając czyn karalny winien dochować większej staranności; mógł przewidzieć możliwość popełnienia deliktu dyscyplinarnego i jemu zapobiec. W orzecznictwie sądów administracyjnych i GKO wielokrotnie podkreślano fakt, że osobę pełniącą funkcję kierownika jednostki cechować winna wysoka świadomość prawna oraz znajomość przepisów prawa na poziomie wyższym niż podstawowy (orzeczenie GKO z dnia 21 marca 2011 r., BDF1/4900/12/13/11/507).

RKO podkreśliła, że zarówno od wójta, jak i sekretarza (działającego na podstawie stosownego umocowania) należy oczekiwać podejmowania decyzji w sprawach finansowych z poszanowaniem litery prawa. Wskazała, iż brak przygotowania zawodowego do wykonywania powierzonego stanowiska i nieuczestniczenie w żadnych szkoleniach w zakresie znajomości finansów publicznych nie wyłącza winy (orzeczenie GKO z dnia 13 listopada 2006 r., DF/GKO-4900-74/92/06/2310). Z kolei standard wymagań wobec osób dysponujących środkami publicznymi przy podejmowaniu decyzji rodzących konsekwencje finansowe jest z pewnością wyższy niż w stosunku do przeciętnego obywatela. Z racji pełnionej funkcji wójt gminy lub sekretarz jest osobą szczególnie odpowiedzialną za dobro finansów publicznych, w związku z czym, w zakresie gospodarowania środkami publicznymi mógł podejmować jedynie te działania, które miały umocowanie w obowiązującym stanie prawnym, co wyklucza podjęcie decyzji o podpisaniu umowy bez upewnienia się, że działanie takie jest zgodne z prawem (por. chociażby orzeczenie GKO z dnia 23 marca 2006 r., DF/GKO/Odw.-90/119/2005/829, Biul. NDFP 2006, nr 2, poz. 16).

RKO wskazała, że charakter czynu oraz okoliczności jego popełnienia nastąpiły z winy Obwinionego. Wprawdzie nie miał on zamiaru popełnienia czynu, ale popełnił go, nie zachowując reguł ostrożności. To spowodowało nierzetelnie wypełnienie przypisanych mu zadań.

Reasumując, RKO orzekła, że odpowiedzialność za czyny wskazane w sentencji orzeczenia, stanowiące naruszenie dyscypliny finansów publicznych ponosi (...) sprawujący w czasie popełnienia naruszeń stanowisko Sekretarza Gminy (...). Jego odpowiedzialność wynika z racji zajmowanego stanowiska Sekretarza Gminy, stosownie do art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy, który stanowi, iż „Odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych podlegają pracownicy jednostek sektora finansów publicznych (...), którym powierzono wykonywanie obowiązków w takiej jednostce (...)”, w związku z zakresem czynności, z którego wynika, że do obowiązków Sekretarza Gminy (...) należy m.in. zastępowanie Wójta w czasie jego nieobecności. Przy wymiarze kary RKO uwzględniła dyrektywy zawarte w art. 33 ust. 2 ustawy, z którego wynika, że organ orzekający uwzględnia motywy i sposób działania, okoliczności działania lub zaniechania, jak również właściwości, warunki osobiste osoby odpowiedzialnej za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, jej doświadczenie zawodowe, sposób wywiązywania się z obowiązków służbowych. RKO uzasadniła, iż wpływ na wymiar kary miały zarówno okoliczności obciążające, jak i łagodzące. Do okoliczności obciążających zaliczyła, m.in.: świadomość naruszenia dyscypliny, bezprawność działania w zakresie stosowania przepisów prawa, szkodliwość dla finansów publicznych, który nie można uznać za znikomy. Obwiniony, zajmując stanowisko kierownicze (podczas nieobecności Wójta), winien posiadać wiedzę merytoryczną. Biorąc pod uwagę całokształt materiału dowodowego, w tym stan faktyczny i prawny oraz uwzględniając dotychczasową niekaralność Obwinionego (okoliczność łagodząca) za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, RKO wymierzyła Obwinionemu Panu (...) łączną karę upomnienia, jako najniższą z katalogu kar (art. 31 ust. 1 pkt 1 ustawy).

Ponadto RKO uznała, że wymierzona kara jest adekwatna do popełnionych czynów oraz odniesie skutek dyscyplinujący w tym zakresie oraz uświadomi nieprawidłowość zachowania. Z uwagi na przypisanie Obwinionemu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych RKO, działając na podstawie art. 167 ust. 1 ustawy, obciążyła go kosztami postępowania na rzecz Skarbu Państwa.

Obwiniony, pismem z dnia 20 kwietnia 2013 r., skierował do Głównej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych (dalej zwanej GKO) odwołanie od orzeczenia RKO z dnia 7 lutego 2013 r. Wniósł o odstąpienie od wymierzenia kary upomnienia oraz ponoszenia kosztów postępowania – z uwagi na znikomy stopień szkodliwości dla finansów publicznych zarzucanego mu czynu.

W odwołaniu wskazał, co następuje.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy, nie dochodzi się odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, którego stopień szkodliwości dla finansów publicznych jest znikomy.

Obwiniony wskazał, że, w zakresie istnienia w niniejszej sprawie przesłanki znikomego stopnia szkodliwości dla finansów publicznych, należy zauważyć, że w orzeczeniu o ukaraniu nie zostały uwzględnione okoliczności, a chybione jest przypisywanie działania świadomego. Podkreślił, że odpowiada się za świadome naruszenie przepisów prawa, a w składanych wyjaśnieniach wielokrotnie wykazywano, że w podejmowanych decyzjach Obwiniony kierował się zachowaniem celowości i gospodarności w wydatkowaniu finansów publicznych. W ocenie Obwinionego nieumyślne naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest okolicznością mającą istotne znaczenie dla prowadzonego postępowania, z uwagi na możliwość wpływania na ocenę naruszenia dyscypliny finansów publicznych, jako znikomo szkodliwego dla ładu finansów publicznych.

Obwiniony wyjaśnił, że znikoma szkodliwość dla ładu finansów publicznych zarzucanego czynu wynika także z okoliczności przedmiotowej sprawy. Wskazał, że jest wieloletnim współorganizatorem Pikniku w (...). Piknik zyskał ponad lokalną renomę i jest największą imprezą o tym charakterze w tej części (...). Przez lata nie zmienił się sposób organizacji imprezy. Jest to impreza o charakterze interdyscyplinarnym, organizowana sposobem gospodarczym przez pracowników Urzędu, szkoły, rady rodziców, Związek Sadowników RP, miejscowych przedsiębiorców, co pozwala na uzyskanie wysokiej efektywności i poziomu organizacyjnego przy relatywnie niskich nakładach finansowych.

Podkreślono, że program Pikniku został omówiony w trakcie posiedzeń komisji stałych Rady Gminy i wobec braku głosów sprzeciwu przyjęty do realizacji.

W związku z opisanym powyżej charakterem i sposobem organizacji pikniku, na bieżąco na konto Gminy wpływały wpłaty sponsorów, wydatki miały zabezpieczenie finansowe.

Szczególnie podkreślił, że w dniu 27 maja 2010 roku Gmina wystąpiła o przyznanie pomocy OŚ 4 Leader w ramach PROW 2007-2013. Wniosek 7/MP/2010/2 na kwotę 25 000 zł z przeznaczeniem na organizację Pikniku uzyskał pozytywną opinię. Obwiniony wskazał, że środki z tego tytułu Gmina uzyskała 8 stycznia 2012 roku i obejmują wydatki kwalifikowane od dnia 27 maja 2010 roku. Obwiniony podał również, że niezwłocznie jeszcze na etapie kontrolnym w trybie art. 36 p.3 wnioskował o uregulowanie zapisów w budżecie Gminy uniemożliwiających powstanie takiej sytuacji i bieżące kwalifikowanie wydatków zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 2 marca 2010 roku.

Podkreślił także, że w trybie art. 36 ust. 2 pkt.2 ustawy - jego praca charakteryzuje się wzorowym wypełnianiem obowiązków zawodowych (stosowne pismo w posiadaniu RKO), oraz pkt. 3- przyczynił się do uregulowania stosownych zapisów w budżecie Gminy uniemożliwiających powstanie takiej sytuacji i bieżące kwalifikowanie wydatków zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 2 marca 2010 roku w sprawie szczegółowej klasyfikacji dochodów, wydatków, przychodów i rozchodów oraz środków pochodzących ze źródeł zagranicznych.

Reasumując Obwiniony wskazał, że prawidłowość przyjętych rozwiązań jak również ich prawidłową realizację potwierdziła kompleksowa kontrola Gminy (...) przeprowadzona przez Regionalną Izbę Obrachunkową w Warszawie /WK. 0920.59.2012 /, a zgodnie z art. 35 ustawy karę upomnienia można wymierzyć w szczególności w przypadku, gdy stopień szkodliwości naruszenia dyscypliny finansów publicznych nie jest znaczny.

GKO na rozprawie w dniu 18 lipca 2013 roku nie znalazła podstaw do zmiany orzeczenia RKO, a tym samym uwzględniła stanowisko Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Pani Anny Rotter wnioskującej o utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia i oddalenie odwołania.

Odwołanie, zdaniem GKO, nie jest zasadne. Odnosząc się do sformułowanych trzech głównych zarzutów odwołania, GKO uznała, co następuje.

W ocenie GKO, podobnie jak w ocenie RKO, Panu (...) można przypisać winę w czasie popełnienia naruszeń, gdyż z wyjaśnień złożonych przez niego wynika, że działał w pełni świadomie (cyt. „niewypłacenie w terminie wydatków (...) skutkowałoby wypłatą należnych odsetek a tym samym byłoby działaniem na szkodę Gminy”). Świadomie zatwierdzał więc wydatki do wypłaty pomimo, iż przekraczały one kwoty planowane w danej podziale klasyfikacyjnej, aby uniknąć płacenia odsetek za nieterminowe regulowanie zobowiązań. GKO zwraca jednakże uwagę, że aby uniknąć tych nieprawidłowości wystarczyło dokonać zwiększenia planu wydatków w dziale 750, rozdz. 75075 § 4300 przynajmniej o kwoty na które zaciągnięto zobowiązania. Czynności tej należało dokonać przed zatwierdzeniem wypłaty, gdyż po jej dokonaniu dokonanie takiej zmiany w budżecie nie przynosi skutków prawnych na dzień dokonania zapłaty i nie konwaliduje powstałych nieprawidłowości.

Odnosząc się do kwestii dokonania przez RKO (w wydanym orzeczeniu) i Obwinionego (w złożonym odwołaniu) oceny, czy czyn popełniony przez Obwinionego można zakwalifikować jako charakteryzujący się znikomą szkodliwością dla finansów publicznych GKO uznało, że nieprzekraczanie limitów wydatków określonych w budżecie stanowi jedną z podstawowych zasad realizacji budżetu jednostki samorządu terytorialnego i winno być bezwzględnie przestrzegane. Zwrócono również uwagę, że przekroczenie tego limitu nie miało charakteru incydentalnego, a wręcz przeciwnie przyjęło charakter powtarzających się nieprawidłowości, gdyż w ciągu miesiąca lipca 2010 roku doszło do niego pięciokrotnie. W ocenie, GKO postępowanie Obwinionego w przedmiotowej sprawie nie kwalifikuje się do orzeczenia o znikomej szkodliwości dla finansów publicznych. Słusznie bowiem RKO wskazała, że art. 28 ust. 1 ustawy stanowi o szkodliwości dla finansów publicznych, nie tylko w wymiarze finansowym, ale także potencjalnie finansowym oraz, co jest istotne, o nagannym sankcjonowaniu złych praktyk i łamaniu obowiązujących jednostki sektora finansów publicznych zasad określonych prawem (orzeczenie GKO z dnia 19.11.2007 r. sygn. akt DF/GKO-4900-46/50/07/1918), a właśnie z takim postępowaniem mamy do czynienia.

GKO podziela pogląd wyrażony przez RKO, że nie tylko przeprowadzone postępowanie, czy też uznanie winy winno odnieść zamierzony cel wychowawczy, który winien polegać na kształtowaniu pozytywnych postaw wobec prawa, a także odniesieniu celu prewencyjnego sprowadzającego się do nie dopuszczenia przez Obwinionego naruszenia dyscypliny finansów publicznych w przyszłości, ale celowe jest to, ażeby Obwiniony odczuł nieprawidłowość swojego postępowania. Jednocześnie na podkreślenie zasługuje fakt, iż wójt gminy odpowiadający za tożsame nieprawidłowości, tyle, że występujące w większej skali, został ukarany karą nagany, co świadczy o adekwatności orzeczonych przez RKO kar do skali nieprawidłowości, jakich dopuścili się Wójt i Sekretarz Gminy (...).

Obwiniony we wniesionym odwołaniu wskazuje na to, iż po stwierdzeniu nieprawidłowości w omawianym zakresie wnioskował o dokonanie zmiany uregulowań wewnętrznych, tak aby zapobiegać ich powstawaniu w przyszłości. GKO nie uznała tej okoliczności jako łagodzącej,

gdyż władnym do dokonania takich zmian nie jest Obwiniony lecz Wójt Gminy jako kierownik jednostki. Ponadto ustawa o finansach publicznych jednoznacznie wskazuje, w art. 44, że wydatki publiczne mogą być ponoszone na cele i wysokościach określonych w uchwale budżetowej a gmina powinna rzetelnie dokonywać ustalenia zaangażowania środków finansowych, przez co na bieżąco jest możliwe stwierdzenie konieczności dokonania zmian w uchwale budżetowej lub też brak możliwości zaciągania zobowiązań, które mają być regulowane w danej podziałce klasyfikacji budżetowej. Czynności takich można dokonać na podstawie obowiązujących przepisów bez konieczności wprowadzania uregulowań wewnętrznych. GKO nie uznała również za okoliczność usprawiedliwiającą fakt, iż Komisje Rady Gminy i sama Rada informowani byli o konieczności ponoszenia wydatków na realizację Pikniku w (...); fakt przedstawienia im tej informacji nie oznacza bowiem dokonania zmian w budżecie Gminy.

Odpowiedzialność Obwinionego wynika z zajmowania stanowiska Sekretarza Gminy, stosownie bowiem do art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy, który stanowi iż „Odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych podlegają pracownicy jednostek sektora finansów publicznych (...), którym powierzono wykonywanie obowiązków w takiej jednostce (...)”. Z zakresu czynności Obwinionego, wynika, że do obowiązków Sekretarza Gminy (...) należy m.in. zastępowanie Wójta w czasie jego nieobecności. W tym czasie Obwiniony pełnił niewątpliwie funkcję kierowniczą a z racji pełnionej funkcji sekretarz gminy zastępujący wójta jest osobą szczególnie odpowiedzialną za dobro finansów publicznych, w związku z czym, w zakresie gospodarowania środkami publicznymi, powinien podejmować jedynie te działania, które miały umocowanie w obowiązującym stanie prawnym.

Obwiniony zarzucił RKO, iż nie uwzględniła jego wzorowej opinii znajdującej się w aktach sprawy. Zarzut ten jest bezzasadny, gdyż z opinii tej nie wynika ażeby obwiniony wzorowo wypełniał swoje obowiązki, wskazuje ona jedynie na prawidłowe wypełnianie tych obowiązków, co jest konieczną normą przy pełnieniu bardzo ważnej funkcji sekretarza a nie okolicznością, która miałaby wpływ na wymiar orzeczonej przez RKO kary. Ma to zwłaszcza znaczenie w sytuacji, gdy sekretarz zastępuje wójta, pełniąc pod jego nieobecność istotną funkcję kierownika jednostki. W wypadku nieprawidłowego wykonywania nałożonych obowiązków mogłoby dojść do rozwiązania stosunku pracy z Obwinionym.

W konsekwencji, GKO uznała, że orzeczenie RKO jest prawidłowe. W pełni odpowiada także wymaganiom przewidzianym w art. 33 ustawy. Wymierzając obwinionemu karę upomnienia, RKO działała według własnego uznania, w granicach określonych w ustawie, uwzględniając skutki i stopień szkodliwości naruszenia dyscypliny finansów publicznych, jak również stopień winy oraz efekt orzeczenia w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i dyscyplinujące. GKO podzieliła także inne, pozostałe ustalenia poczynione przez RKO.

Dlatego też GKO nie znalazła podstaw do zmiany orzeczenia wydanego w postępowaniu w I instancji, a zarzuty i argumenty podniesione w odwołaniu są nieuzasadnione i nie zasługują na uwzględnienie.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji.